

KONINKRIJK BELGIË

-----

ADVIES 46.516/3  
VAN 19 MEI 2009

VAN DE AFDELING WETGEVING  
VAN DE RAAD VAN STATE

-----

De RAAD VAN STATE, afdeling Wetgeving, derde kamer, op 27 april 2009 door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht haar, binnen een termijn van dertig dagen, van advies te dienen over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering "betreffende de procedures voor woonzorgvoorzieningen en verenigingen van gebruikers en mantelzorgers", heeft het volgende advies gegeven:

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich beperkt tot het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de voorgeschreven vormvereisten is voldaan <sup>1</sup>.

\*

\*   \*

### STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. Het om advies voorgelegde ontwerpbesluit strekt ertoe, ter uitvoering van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009 (hierna: Woonzorgdecreet), geharmoniseerde procedures inzake de erkenning, de voorlopige erkenning, de wijziging van de erkenning op verzoek van de voorziening of de vereniging, de gedwongen wijziging, de schorsing en de intrekking van de erkenning, de sluiting, de overdracht van de erkenning, de vermindering of de terugvordering van de subsidies, de aanmelding, de beroepen en de administratieve geldboetes te regelen.

3.1. De rechtsgrond daartoe wordt in beginsel geboden door de artikelen 48, derde lid, 57, eerste lid, 58, § 1, 65, tweede lid, 66, § 2, tweede lid, 73, 74, tweede en derde lid, 77, vierde en zevende lid, en 87 van het Woonzorgdecreet. Het in het tweede lid van de aanhef vermelde artikel 75 van dat decreet biedt daarentegen geen rechtsgrond voor enige bepaling van het ontworpen besluit.

3.2. De in artikel 2 van het ontworpen besluit vervatte regel dat voorzieningen en verenigingen voor onbepaalde duur worden erkend, is geen procedureregulering tot uitvaardiging waarvan de rechtsgrond kan worden gevonden in artikel 48, derde lid, van

---

<sup>1</sup>Gelet op het zeer hoge aantal aan een termijn gebonden adviesaanvragen, heeft de afdeling Wetgeving bovendien geen doorgedreven onderzoek van het ontwerp kunnen uitvoeren. Uit de vaststelling dat over een bepaling in dit advies niets wordt gezegd, mag niet zonder meer worden afgeleid dat er niets over gezegd kan worden en, indien er wel iets over wordt gezegd, dat er niets meer over te zeggen valt.

het Woonzorgdecreet. Dat de erkenning voor onbepaalde duur wordt verleend, vloeit evenwel voort uit het gegeven dat in het Woonzorgdecreet nergens een erkenningsduur wordt bepaald. De Vlaamse Regering vermag, op grond van haar algemene uitvoeringsbevoegdheid, bedoeld in artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, zulks te expliciteren.

3.3. In artikel 42 van het ontworpen besluit wordt, behoudens de eruit voortvloeiende regel dat het betrokken beleidsdomein valt onder het toepassingsgebied van het decreet van 22 februari 1995 tot regeling van de invordering van niet-fiscale schuldvorderingen voor de Vlaamse Gemeenschap en de instellingen die eronder ressorteren, geen uitvoering gegeven aan artikel 2 van dit decreet, maar wordt daarentegen slechts weergegeven wat voortvloeit uit dat artikel 2. Artikel 42 van het ontworpen besluit dient derhalve te worden herwerkt.

3.4. In de artikelen 20 en 30 van het ontworpen besluit wordt slechts voorzien in de mogelijkheid om een bezwaar in te dienen tegen een voornemen van beslissing, respectievelijk van wijziging, schorsing of intrekking van de erkenning van de erkende voorzieningen of verenigingen, en tot sluiting van de erin bedoelde centra. Dit is ook zo met het bepaalde in de artikelen 8 en 13, al zijn die artikelen iets anders opgevat nu in de artikelen 9 en 14 wordt bepaald dat het voornemen tot het nemen van de in de artikelen 8 en 13 bedoelde beslissingen tot weigering van (voorlopige) erkenning wordt geacht van rechtswege een weigeringsbeslissing te zijn wanneer binnen de erin bepaalde termijn geen bezwaar wordt ingediend. De vraag kan rijzen of aldus voldoende tegemoet wordt gekomen aan het decretale vereiste (zie de artikelen 48, laatste lid, 57, eerste lid, 66, § 2, tweede lid, en 73, eerste lid, van het Woonzorgdecreet) dat de mogelijkheid moet bestaan om bezwaar in te dienen, wat normalerwijze inhoudt dat het de eindbeslissing is die het voorwerp uitmaakt van het bezwaar.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat de decreetgever in artikel 12, tweede lid, van het decreet van 7 december 2007 houdende de oprichting van de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid en van een Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin heeft bepaald dat de adviescommissie voor voorzieningen van welzijn, volksgezondheid en gezin adviseert over bezwaren tegen een voornemen van het departement of een agentschap van het beleidsdomein om een vergunning of toelating te

.../...

weigeren, een erkenning, een verlenging of een wijziging van een erkenning te weigeren, een erkenning in te trekken of te schorsen of om een voorziening of een onderdeel ervan te sluiten. Er kan worden aangenomen dat de decreetgever bij het aannemen van de zo-even genoemde bepalingen uit het Woonzorgdecreet dat artikel 12, tweede lid, voor ogen had, zodat er op het vlak van de rechtsgrond geen bezwaren rijzen tegen de genoemde artikelen van het ontworpen besluit.

3.5. In artikel 24 van het ontworpen besluit wordt bepaald dat de erkenning kan worden ingetrokken wanneer de voorziening of de vereniging daarom verzoekt. Wanneer de beheersinstanties van de in artikel 25 bedoelde centra beslissen tot vrijwillige stopzetting van de exploitatie of van een deel ervan, dienen zij zulks krachtens dat artikel drie maanden op voorhand aan het intern verzelfstandigd agentschap Zorg en Gezondheid te melden.

Met betrekking tot de rechtsgrond voor artikel 25 van het ontworpen besluit, verklaarde de gemachtigde wat volgt:

"Rechtsgrond voor artikel 25: artikel 73, eerste lid, en artikel 74, eerste en derde lid. Zodra de uitbating wordt stopgezet worden de erkenningsvoorwaarden evidentelijk niet langer nageleefd: een voorziening wordt precies erkend om een in het woonzorgdecreet bepaalde opdracht te vervullen. Artikel 73 machtigt de Vlaamse Regering om nadere regels te bepalen met betrekking tot de intrekking van de erkenning, dus ook wanneer de intrekking op verzoek van de voorziening zelf gebeurt omdat ze de exploitatie zal stopzetten. Intrekking van de erkenning van een voorziening die aan erkenningsplicht onderworpen is, heeft de sluiting van de voorziening tot gevolg (artikel 74, eerste lid). Volgens artikel 74, derde lid, kan de Vlaamse Regering nadere regels bepalen met betrekking tot de sluiting. Aldus kan ze ook bepalen dat sluiting leidt tot verdwijning uit de programmatie."

Een stopzetting van de activiteiten van een voorziening, die niet noodzakelijkerwijze te maken heeft met het gegeven dat niet langer aan de erkenningsvoorwaarden kan worden voldaan, heeft als gevolg dat de erkenning ervan zonder voorwerp wordt. Dit is een inherent gevolg van de beslissing tot stopzetting zelf, waaruit de erkennende overheid het nodige gevolg moet kunnen trekken, namelijk de intrekking van de erkenning zelf en het verwijderen van de voorziening uit de programmatie. De intrekking van de erkenning is in dat geval evenwel geen gevolg van een vaststelling door de overheid van het niet-naleven van de exploitatievoorwaarden - er is bij stopzetting overigens geen exploitatie meer - zodat artikel 73, eerste lid, van het Woonzorgdecreet, en het eraan gekoppelde artikel 74, tweede lid, ervan geen rechtsgrond

.../...

kunnen bieden voor de artikelen 24 en 25 van het ontworpen besluit. Men kan aannemen dat die rechtsgrond wordt geboden door de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, gelezen in samenhang met artikel 48, eerste lid, van het Woonzorgdecreet, waarin het beginsel van de erkenning is opgenomen. Het verdient evenwel aanbeveling om terzake een uitdrukkelijke rechtsgrond te creëren.

3.6. Volgens de gemachtigde heeft artikel 26 van het ontworpen besluit betrekking op de situatie waarin voorzieningen in zodanige financiële problemen verkeren dat een stopzetting van de exploitatie dreigt, en biedt ook hier artikel 73, eerste lid, van het Woonzorgdecreet rechtsgrond. De in artikel 26 vervatte plicht tot melding dat een persoon bij gerechtelijke beslissing werd gemachtigd om op te treden als verantwoordelijk beheerder van het betrokken centrum en het erin vereiste overleg bij beslissing tot spoedige stopzetting van de exploitatie en de ontruiming <sup>2</sup>, zouden moeten worden gesitueerd in het licht van de intrekking van de erkenning.

Wat de genoemde meldingsplicht betreft, moet er evenwel worden op gewezen dat de aanstelling bij gerechtelijke beslissing van een persoon die optreedt als verantwoordelijk beheerder niet automatisch leidt tot een stopzetting van de activiteiten en ook niet noodzakelijk inhoudt dat op dat moment niet aan de erkenningsvoorwaarden is voldaan, waaraan de intrekking in artikel 73, eerste lid, van het Woonzorgdecreet wordt gebonden. De ingeroepen rechtsgrond voor artikel 26, eerste lid, kan derhalve precair worden genoemd. In ieder geval verdient het ook hier aanbeveling om een meer uitdrukkelijke rechtsgrond te creëren.

Wat het in artikel 26, tweede lid, bedoelde overleg betreft, ziet de Raad van State niet op basis van welke rechtsgrond de burgemeester en de voorzitter van de raad voor maatschappelijk welzijn verplicht bij dat overleg betrokken worden. Weliswaar bepaalt artikel 6, § 1, VIII, tweede lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 dat de gemeenschappen lokale overheden kunnen belasten met opdrachten, maar dat neemt niet weg dat er een specifieke decretale rechtsgrond aanwezig dient te zijn wanneer zulks in een uitvoeringsbesluit gebeurt, wat te dezen niet het geval lijkt te zijn nu enkel algemene

---

<sup>2</sup>Het tweede lid van artikel 26 zou dan moeten worden gelezen in samenhang met het eerste lid ervan, wat evenwel duidelijker uit de tekst zou moeten blijken.

rechtsgronden worden aangehaald. Evenmin kan de aan de burgemeester toekomende politiebevoegdheid worden ingeroepen als juridische grondslag voor de genoemde bepaling. Die vaststelling ontslaat de Raad van State om een verder onderzoek naar de rechtsgrond van artikel 26, tweede lid, te voeren.

3.7. Met betrekking tot artikel 27 van het ontworpen besluit, waarin wordt voorzien in de mogelijkheid om bij onmiddellijk, reëel en ernstig gevaar voor de gezondheid en de veiligheid van de gebruikers, de onmiddellijke stopzetting te bevelen van de exploitatie van de betrokken voorziening, verklaarde de gemachtigde wat volgt:

"Rechtsgrond voor artikel 27: artikel 73, eerste lid: het betreft een dringende maatregel die ter bescherming van de gebruikers wordt genomen als zich een onmiddellijk, ernstig en reëel gevaar voor hun gezondheid of hun veiligheid voordoet en het bijgevolg niet langer verantwoord is dat de gebruikers verder in de voorziening verblijven. Deze maatregel kan worden genomen in de loop van de procedure tot intrekking van de erkenning of bij de aanvang van die procedure. Dit blijkt uit het tweede lid van artikel 27: «... zolang geen definitieve beslissing over de intrekking van de erkenning is genomen».

Een procedure tot intrekking van de erkenning kan immers over meerdere maanden lopen. Het betreft dus een regeling in het raam van de procedure tot intrekking van de erkenning. Zie het huidige artikel 11*bis* van het BVR van 10 juli 1985 tot vaststelling van de rechtspleging voor erkenning en sluiting van serviceflatgebouwen, woningcomplexen met dienstverlening en rusthuizen."

Al is het onmiskenbaar zo dat de in artikel 27 vervatte maatregel kadert binnen de procedure tot intrekking van de erkenning, toch rijst de vraag of een dermate ingrijpende maatregel kan worden uitgevaardigd op grond van de algemene delegatie om de regels betreffende de intrekking te bepalen (vgl. met artikel 75 van het Woonzorgdecreet, waarin uitdrukkelijk in maatregelen wordt voorzien indien een bevel tot sluiting niet wordt opgevolgd). Hoe dan ook verdient het aanbeveling om, teneinde juridische betwistingen te vermijden, een uitdrukkelijke rechtsgrond te creëren.

3.8. Wat betreft het in de artikelen 27, eerste lid, en 31, vierde lid, van het ontworpen besluit bedoelde overleg waaraan de burgemeester en de voorzitter van de raad voor maatschappelijk welzijn dienen deel te nemen, wordt verwezen naar opmerking 3.6, laatste alinea.

3.9. Het is niet duidelijk welke de rechtsgrond is voor artikel 34 van het ontworpen besluit.

De gemachtigde verklaarde in dat verband wat volgt:

"Door artikel 48, derde lid, en artikel 73, eerste lid, van het woonzorgdecreet van 13 maart 2009 wordt aan de Vlaamse Regering nagenoeg de volledige bevoegdheid toegekend om de regels te bepalen voor het verlenen, het schorsen en het intrekken van de erkenning van voorzieningen. Wie bevoegd is om het geheel van de procedureregels te bepalen, gaande van het verlenen van de erkenning tot het intrekken van de erkenning, moet ook geacht worden regels te kunnen aannemen met betrekking tot het behoud van de erkenning. Artikel 48, tweede lid, machtigt de Vlaamse Regering bovendien om aanvullende erkenningsvoorwaarden te bepalen. Op grond van die bepaling kan de Vlaamse Regering bepalen onder welke voorwaarden de erkenning van een voorziening behouden/gehandhaafd blijft als die voorziening (woonzorgcentrum, dagverzorgingscentrum of centrum voor kortverblijf) aan een andere initiatiefnemer wordt overgedragen."

Al is het effectief zo dat artikel 73, eerste lid, van het Woonzorgdecreet een ruime delegatie inhoudt, toch zou de rechtszekerheid ook op dit vlak erbij winnen mocht een meer duidelijke rechtsgrond worden gecreëerd.

#### ALGEMENE OPMERKINGEN

4.1. In het Woonzorgdecreet wordt voorzien in een verplichte erkenning of een aanmelding voor diverse woonzorgvoorzieningen.

Zoals de algemene vergadering van de Raad van State, afdeling Wetgeving, er in haar advies 45.609/AG <sup>3</sup> heeft op gewezen, is het niet uitgesloten dat, althans wat bepaalde voorzieningen betreft, zulk een erkenningsregime kan worden beschouwd als een vergunningsstelsel in de zin van richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt (hierna: dienstenrichtlijn).

Al kan het beginsel van het erkenningsvereiste thans niet meer worden getoetst gelet op zijn decretale oorsprong, dient niettemin, in de mate dat de

---

<sup>3</sup>Advies 45.609/AG van 3 februari 2009 over een voorontwerp van decreet van het Waalse Gewest "relatif à l'hébergement et à l'accueil des personnes âgées", opmerkingen 3.1 tot 6 (*Parl. St.*, Waals Parl., 2008-2009, nr. 971/1, blz. 30-37).

dienstenrichtlijn van toepassing is op bepaalde bij het ontwerp bedoelde voorzieningen en dat is voldaan aan de bij artikel 9 van de dienstenrichtlijn gestelde voorwaarden voor het instellen van een vergunningsstelsel, te worden nagegaan of de vergunningsvoorwaarden in overeenstemming zijn met de bij die richtlijn gestelde vereisten.

Overigens moet worden gewezen op de bij artikel 39, lid 1, van de dienstenrichtlijn opgelegde verplichting om de Europese Commissie te rapporteren over de vergunningsstelsels en de in het raam daarvan gestelde eisen, en op het in het raam hiervan vereiste onderzoek van de interne regelgeving (zie considerans 74 van die richtlijn).

4.2. In het licht van het voorgaande wordt de aandacht van de stellers van het ontwerp gevestigd op de volgende punten.

In de artikelen 36 en volgende van het ontwerp worden sommige activiteiten, ter uitvoering van artikel 65, tweede lid, van het Woonzorgdecreet, aan een aanmeldingsplicht onderworpen. Ook al is zulks niet te beschouwen als een vergunningsplicht die bij de hoofdstukken III (vrijheid van vestiging van dienstverrichters) en IV (vrij verkeer van diensten) van de dienstenrichtlijn aan strikte voorwaarden onderworpen wordt, gaat het toch om "procedures en formaliteiten die van toepassing zijn voor de toegang tot en de uitoefening van dienstenactiviteiten", die aan de bepalingen van hoofdstuk II van de dienstenrichtlijn (administratieve vereenvoudiging) zijn onderworpen. Aldus zullen de stellers van het ontwerp dienen na te gaan of de aanmeldingsprocedure beantwoordt aan het vereiste van administratieve vereenvoudiging (artikel 5, lid 1, van de dienstenrichtlijn), of deze procedure kan worden afgehandeld aan een één-loket (artikel 6 van de dienstenrichtlijn), waar de nodige informatie voor dienstverrichters en afnemers toegankelijk is (artikel 7 van de dienstenrichtlijn), en of voldaan is aan het vereiste van de mogelijkheid van elektronische afhandeling van procedures (artikel 8, lid 1, van de dienstenrichtlijn).

4.3. In de mate dat het bij artikel 53, § 1, eerste lid, van het Woonzorgdecreet gestelde vereiste van erkenning van voorzieningen onder de bepalingen van de dienstenrichtlijn valt (zie hiervoor *sub* 4.1), dienen de in de artikelen 4 en volgende, en 10 en volgende van het ontwerp bedoelde procedures (streckende tot erkenning,

.../...

respectievelijk voorlopige erkenning) eveneens te worden getoetst aan de bij de dienstenrichtlijn opgelegde vereisten van administratieve vereenvoudiging en aan de eisen inzake vergunningsstelsels en procedures.

Aan het bij artikel 11 van de dienstenrichtlijn opgelegde vereiste inzake de principieel onbeperkte geldigheidsduur van de vergunning is voldaan (artikel 2 van het ontwerp), maar zekerheidshalve dienen de stellers van het ontwerp na te gaan of aan de artikelen 12 en 13 en vooral aan artikel 14 (verboden eisen) van de dienstenrichtlijn is voldaan. Er dient voorts te worden opgemerkt dat in de mate dat het ontwerp nieuwe "aan evaluatie onderworpen eisen" in de zin van artikel 15, lid 2, van de dienstenrichtlijn zou bevatten, deze verantwoord moeten kunnen worden op grond van artikel 15, lid 3, van de dienstenrichtlijn en in overeenstemming met artikel 15, lid 7, ervan moeten worden aangemeld bij de Europese Commissie. Ook zal daarover moeten worden gerapporteerd aan de Europese Commissie.

5. In de artikelen 7, eerste lid, 12, eerste lid, 21, 31, eerste lid, 35, vierde lid, en 41, tweede lid, van het ontwerp wordt gewag gemaakt van een "gemotiveerde" beslissing.

Zulks is overbodig omdat de erin genoemde beslissingen onder de toepassing vallen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de verplichting tot formele motivering reeds uit die wet voortvloeit, en tevens misleidend omdat dergelijke bepaling ten onrechte de indruk wekt dat de formele motiveringsverplichting niet bestaat zonder dat zulks uitdrukkelijk wordt voorgeschreven.

Het woord "gemotiveerde" dient derhalve in beginsel in de genoemde bepalingen te vervallen. Omdat in de artikelen 7, tweede lid, en 12, tweede lid, van het ontwerp een opsomming voorkomt van elementen die de erin bedoelde beslissing dient te bevatten, zou evenwel omwille van de duidelijkheid kunnen worden gebillijkt dat in de inleidende zin van die bepalingen wordt geschreven: "De (...) beslissing (...) bevat, naast de motivering ervan overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de volgende gegevens:".

## BIJZONDERE OPMERKINGEN

### Aanhef

6. Aan de aanhef dient een lid te worden toegevoegd (dat het eerste lid wordt) waarin wordt verwezen naar artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

7. In het huidige tweede lid van de aanhef schrappe men de verwijzing naar artikel 75 van het Woonzorgdecreet, en kunnen sommige vermeldingen van de rechtsgrond nog worden gespecificeerd (zie de opmerkingen 3.1 en 3.5).

### Artikel 1

8. De definities van "initiatiefnemer", "vereniging" en "voorziening", opgenomen in artikel 1, 5/, 10/ en 11/, van het ontwerp, zijn overgenomen uit het Woonzorgdecreet (artikel 2, 13/, 22/ respectievelijk 12/, ervan). Teneinde geen verwarring te doen ontstaan omtrent de juridische aard van de eerstgenoemde bepalingen, voege men telkens een verwijzing naar de desbetreffende bepaling uit het Woonzorgdecreet toe ("overeenkomstig artikel ... van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009, ...").

### Artikel 23

9. Artikel 23, derde lid, van het ontwerp heeft dezelfde inhoud als artikel 75, eerste lid, van het Woonzorgdecreet, met dien verstande dat het erin bedoelde verzoek wordt gedaan door de administrateur-generaal van het intern verzelfstandigd agentschap Zorg en Gezondheid, en niet door de Vlaamse Regering, wat dus neerkomt op het verlenen van een delegatie aan die administrateur-generaal. Om voor het overige geen misverstand te doen ontstaan over de decretale oorsprong van het voorschrift, voege men in artikel 23, derde lid, een referentie van de genoemde decreetsbepaling toe ("overeenkomstig ...").

.../...

Een gelijkaardige opmerking geldt ten aanzien van artikel 29 dat, behoudens de delegatie aan de genoemde administrateur-generaal, een gelijke inhoud heeft als de artikelen 66, § 2, tweede lid, en 74, tweede lid, van het Woonzorgdecreet.

#### Artikel 28

10. Er dient te worden verduidelijkt wat in artikel 28 wordt bedoeld met "de kosten, verbonden aan de activiteiten die hebben plaatsgevonden in het kader van de weigering, wijziging, schorsing of intrekking van de erkenning". In het licht daarvan moet worden nagegaan of het zinvol is artikel 28 te behouden.

#### Artikel 35

11. Hoewel in artikel 35, eerste lid, van het ontwerp wordt bepaald dat de bepaling geldt "met behoud van de toepassing van artikel 57 en 58 van de wetten op de Rijkscomptabiliteit, gecoördineerd op 17 juli 1991"<sup>4</sup>, wijkt die bepaling van die artikelen af voor zover eruit zou voortvloeien dat bij niet-naleving van de subsidievoorwaarden de subsidies slechts (voor een periode in de toekomst) zouden worden verminderd, maar dat er geen terugvordering van reeds uitbetaalde subsidies zou zijn, en uit het gebruik van het woord "kan" zou moeten worden afgeleid dat de terugvordering van subsidies facultatief is.

Artikel 35, eerste lid, van het ontwerp dient gelet hierop te worden herschreven.

-----

---

<sup>4</sup>Die artikelen gelden nog steeds ten aanzien van de gemeenschappen en de gewesten op grond van artikel 71, § 1, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten.

De kamer was samengesteld uit

|          |                 |                         |
|----------|-----------------|-------------------------|
| de Heren | J. SMETS,       | staatsraad, voorzitter, |
|          | B. SEUTIN,      |                         |
|          | P. BARRA,       | staatsraden,            |
|          | H. COUSY,       | assessoren van de       |
|          | J. VELAERS,     | afdeling Wetgeving,     |
| Mevrouw  | A.-M. GOOSSENS, | griffier.               |

Het verslag werd uitgebracht door de H. D. VAN EECKHOUTTE, adjunct-auditeur.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

A.-M. GOOSSENS

J. SMETS